

ÖSSZHANG

Rákócscsabai Református Egyházközség lapja

Peczyík Pál

Golgotát nem felejtetem

Sírásra görbül az ajkam, ha rád nézek, Jézusom,
amint görnyedsz kereszt alatt a kálváriás úton!

A kereszt, mely vállad nyomja, az én szégyenkeresztem,
nekem kellene vinnem azt, és Te viszed helyettem?!

Hátam nem sebezte ostor, a Te hátad csupa vér,
rád zúdult sok ostorcsapás minden egyes bűnömért!

Én vétkeztem, s a büntetést Te vállaltad helyettem,
így az igazságos Isten nem tört pálcát felettem.

Büntetést, amit rám szabott, Atyád keze tette Rád,
fejem helyett – Szent fejedre – nyomtak töviskoronát!

Golgotát nem feledhetem, ahogy bántak ott Veled,
kezeidbe, lábaidba vertek három vasszeget!

Szégyenkeztél mezítelen két gonosztevő között,
hogy én, mezítelen bűnös, legyek fénybe öltözött.

Bocsássad meg vétkeimet, vérző arcú Jézusom,
a sok bűnt, mit elkövettem, jóvátenni nem tudom!

Látod, Uram, szegény vagyok, fizetésre képtelen,
Te fizettél én helyettem, s tartozásom nincs nekem.

Azért haltál meg helyettem, hogy ott lehessen Veled,
hol a szentek seregében hozsánna zeng Neked!

(2002)

Reményik Sándor:

Lefelé menet

"Elváltozék..." Köntöse, mint a hó.
Olyan szép, hogy már-már félelmetes,
Mégis: a hegyen lakni Vele jó.
Maradni: örök fészket rakni volna jó.
De nem lehet. Már sáppad a csoda,
Az út megint a völgybe lehalad.
Jézus a völgyben is Jézus marad.
De jaj nekünk!
Akik a völgybe Vele lemegyünk,
Megszabadított szemű hegy-lakók
Csak egy-egy csoda-percig lehetünk.
Elfelejtjük az elsápadt csodát.
És lenn, a gomolygó völgyi borúban,
Az emberben, a szürke-szomorúban
Nem látjuk többé az Isten fiát.

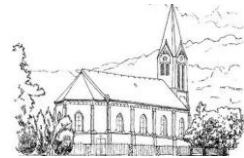
Testvérem, társam, embernek fia.
Igaz: a hegyen nem maradhatunk.
Igaz: a völgyben más az alakunk,
Nekünk lényegünk, hogy szürkék vagyunk.
Botránkozásul vagyok neked én
És botránkozásul vagy te nekem,
Mégis: legyen nekünk vigasztalás,
Legyen nekünk elég a kegyelem:
Hogy láttuk egymás fényes arcukat,
Hogy láttuk egymást Vele - a Hegyen.

Kolozsvár, 1931. február 22.

Imádság

Mindannyian csendre, és békességre vágyunk. Szeretnénk kiszakadni a hírek és a kommentek áradatából, hogy ne hassanak ránk, és ne hóbörögjünk azon, hogy milyen ez a világ, és a benne élő emberek! Egy biztos a világ nem fog elcsendesülni, de Te képezz minket tenni arra, hogy megálljunk, és Rád figyeljünk! Ha ez megadatik, minden a helyére kerülne, ezért ez a legnagyobb kérés most feléd, hogy könyörülj meg a döntéseinken! Vágyunk arra, hogy lecsillapítsuk a kétségbeeséseinket, aggodalmainkat, de egyszerűen nem megy, ehhez kevesek, és gyengék vagyunk! Ezért talán azt is megvallhatjuk most Neked, hogy nem vigyáztunk az olyan jól eltervezett böjtjeinkre, elsodortak a suttogó gondolatok, és a feladat dömpingek. Uram!- Bocsáss meg a rosszul alakult tervezéseinkért, elsodródásainkért. Most arra kérünk Úr Jézus, hogy üresíts meg, csendesíts el mindannyiunkat, hogy végre álljunk már meg, és boruljunk le lábaidhoz. Mindezek ellenére fantasztikus, ahogy Te tartasz, ringatsz a kezedben, de amikor kell, megrázol minket. Mindkettőre nagyon-nagyon szükségünk van! Köszönjük életünkre kiható gondoskodásodat! Ámen!

Mészáros Kati

Szívem csendben az Úrra figyel, ki segít...

Mennyei Édesatyánknak legyen hála és dicsőség azért, hogy minden szerda reggel tele van a kis gyülekezeti terem Isten igéjére vágyakozó, imádkozó és befogadó szeretetközösségben lévő nagymamákkal. Alkalmanként körülbelül 25-30 asszonytestvér jön össze. Segítenek ebben a gépkocsival szolgáló testvérek is. Fél kilenctől már folyamatosan érkeznek a nagymamakör tagjai. Pontosan 9 órakor felhangzik a közös ének: *Szívem csendben az Úrra figyel, ki segít...* A mama-kör vezetője, Cser Erzsike minden alkalommal szeretettel és áldó igével köszönti a születésnaposokat és névnaposokat, akik

kérhetik a református énekeskönyvből a kedves éneküket, amit együtt elénekelnek. Az alkalom végén szeretetvendégség van.

A bibliaórát január 17-én Terdik Tamás és felesége Piroska tartotta. Cser Gáborné, Erzsikét és Vasdinyei Gézané, Editkét, az újonnan megválasztott presbitereket a Nagymama Kör nevében Tamás szeretettel köszöntötte, Isten gazdag áldását kívánva szolgálatukra az alábbi igével: *"Veled van Istened, az ÚR, Ő erős, és megsegít. Boldogan örül neked, megújít szeretetével, ujjongva örül neked."* (Zofóniás 3,17)

Az áhítat címe: A belső ember megerősödése a Szentlélek által

Piroska: Kezdő ének: „*Itt van Isten köztünk, jertek őt imádni*”
Kezdő imádság

Tamás:

„Ezért meghajtom térdemet az Atya előtt, akiről nevét kapja minden nemzetség mennyen és földön: adja meg nektek dicsőségének gazdagsága szerint, hogy hatalmasan megerősödjék bennetek a belső ember az ő Lelké által; hogy a Krisztus lakjék szívetekben a hit által, a szeretetben meggyökerezve és megalapozva képesek legyetek felfogni minden szenttel együtt: mi a szélesség és hosszúság, magasság és mélység; és így megismerjétek Krisztusnak minden ismeretet meghaladó szeretetét, hogy teljességre jussatok, az Isten mindent átfogó teljességéig. Aki pedig mindent megtehet sokkal bőségesebben, mint ahogy mi kérjük vagy gondoljuk, a bennünk munkálkodó erő szerint: azé a dicsőség az egyházban Krisztus Jézus által nemzedékről nemzedékre, örökkön-örökké. Amen!”

Efézus 3,14-21

Tamás:

Kedves Testvérek! Mindig öröm olvasni Pál apostol leveleinek azon részeit, amelyek arról szólnak, hogy imádságaiban könyörög azokért a gyülekezetekért és testvérekért, akiket ő maga személyesen is ismer. Leveleiben sok esetben találkozunk ezzel a kifejezéssel, hogy: *„megemlékezve rólatok imádságaimban”*. Jó lenne a mi mennyei Atyánktól elkérnünk ezt az imádságos lelkületet, hogy a Szentlélek minket

is indítson az egymásért való imádságra, és adja meg nekünk az abban való állhatatosságot is.

A felolvasott ige is imádság. Ezt mondja az apostol: *„meghajtom térdemet a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja előtt”*, azaz leborul elé imádkozni. Az „Atya” megszólítás érzékelteti velünk azt a bensőséges viszonyt, ami a Mennyei Atya és Jézus között van. Ebben

bizakodva hull térdre és imádkozik Pál apostol és Isten dicsőségére hivatkozva meri kérni számunkra is a legnagyobbat: **„adja meg nekünk az Ő dicsősége gazdagsága szerint, hogy hatalmasan megerősödjön bennünk a belső ember az Ő Lelke által, hogy lakozzék a Krisztus hit által a szívünkben.”**

Miért könyörög az apostol? Lelki erőért, Krisztus bennünk lakozásáért, Isten kereséséért, megtérésért és megismeréséért. A belső ember megszületéséért és megerősödéséért a Szentlélek által. Sok kísértés és külső-belső harc éri az embert és Isten gyermekeit is. Egyik Halleluja énekünk: *Mélyen meghajlok, im színed előtt, töltsd ki kegyelmedet, öntsd ki erőd, Mester, előtted a porba esem, Mindenben, mindenem légy tenekem.* Az erőforrás egyedül a Szentlélek. Aki hit által elnyeri a Szentlélek erejét, egyedül az számít erősnek, még gyöngeségében is. Az bizonyul erősnek a mindennapi életben is.

Piroska:

Pál apostol írja: **„Sőt, ha a külső emberünk megromlik is, a belső emberünk mégis megújul napról napra.”** (2Korintus 4,16)

Füle Lajos: A BELSŐ EMBER

A belső ember bennünk születik.
Az Ige által szüli meg a LÉLEK.
Lényében KRISZTUS vonásai élnek.
És tettekké lesz Általa a hit.

Az apostol tehát azért könyörgött, hogy a Szentháromság Isten együtt munkálkodjon az efézusi gyülekezet tagjaiban – így bennünk is - hatalmasan erősítse meg a belső embert. Pál ebben az igeversben a belső emberről beszél. Más leveleiben szól az ó-emberről, az új-emberről, a külső emberről, a testi és lelki emberről.

A Bibliában a szív az értelem, érzelem és akarat székhelye. Az ember szívére, lelkére hatással vannak más személyek és dolgok. Teremtett voltunknál fogva alá vagyunk rendelve Istennek, függünk tőle, tehát az emberi lélek vezetésre szorul. Isten így alkotott meg bennünket. Az ember szíve felett valaki mindig uralkodik. Az Istentől elszakadt ember szívét, lelkét a sátán, az ördög akarata befolyásolja, irányítja a testi kívánságai és gondolatai által.

Ezt jól mutatja be Isten és az ember párbeszéde a bűneset után az édenben: **„Amikor meghallották az ÚRisten hangját, amint szellős alkonyatkor járt-kelt a kertben, elrejtözött az ember és a felesége az ÚRisten elől a kert fáin között. De az ÚRisten kijárt az embernek, és ezt kérdezte: Hol vagy? Az ember így felelt: Meghallottam hangodat a kertben, és megijedtem, mert meztelen vagyok. Ezért rejtöztem el. ... Talán arról a fáról ettél, amelyről azt parancsoltam, hogy ne egyél?”**

(1Mózes 3, 3-10)

Vagyis az ember akkor veszítette el az élő, atya-fiúi bizalmi kapcsolatot a teremtő Istennel. Amikor megtérünk, Isten Szentlelkét megkapjuk, akkor uralomváltás történik. A Szentlélek veszi át az irányítást életünk felett. Bűnös lelkünk és szívünk hajlamai és beállítottságai fokozatosan változnak meg. Másra fognak hallgatni az igén keresztül, mégpedig Isten Szentlelkére. Amikor a Szentlélek Isten elkezd munkálkodni életünkben, akkor valami egészen új kezdődik. Nem az ó-emberünk változik meg, hanem egy új lelkeségű isteni természet jön hozzá. Kedves énekünk: *Új szívet adj, Uram, énnekem, Új szívet adj, Én Istenem. Amely csupán csak Teérted ég, S Véled jár szüntelen, Csak véled szüntelen!*

Az ó-emberünknek fokozatosan meg kell halnia. Pál apostol azt mondja: **„Öltsétek fel az új embert, aki Isten tetszése szerint valóságos**

igazságban és szentségben teremtett.” (Efézus 4,24) Isten újjáteremteni akar minket, és a Szentlélek átveszi szívünk, vágyaink, gondolataink felett az uralmat.

Tamás:

Kedves Testvérek! Amikor az ember újjászületik, a lelkünk továbbra is hajlamos a bűn csábításának és saját testi kívánságainak engedni. De ettől kezdve Isten uralma alatt élünk, mert a Szentlélek Isten nem hagyja, hogy véglegesen a bűn uralkodjék rajtunk. Amikor hívő emberként bünt követünk el, akkor is Jézus az Úr életünk felett, és Ő az, aki formálja, változtatja szívünket. Isten tehát azt cselekszi, hogy lelkünk, szívünk új állapotát megerősíti Szentlelke által. Vagyis a régi természetünket megöldöklí.

Kedves Testvérek! Kiknek kell megerősödni a belső emberben? A Jézus Krisztusban hívőknek. Tehát nem csak azoknak van szüksége megerősödére, akik nemrégiben tértek meg, akiknek a hitét a Szentírás még gyermekinek nevezi. Azoknak is, akiknek már hívő múltjuk van. Jézusnak növekednie kell, nekünk pedig kissebbé lennünk. Egy hívő ember sosem gondolhatja azt magáról, hogy én már elértem a tökéletességet. Maga Pál apostol, akinek Isten kegyelméből mindannyiunkénál erősebb, nagyobb és szilárdabb hite volt, alázatosan így vall magáról:

„Nem mintha már elértem volna mindezt, vagy már célnál volnék, de igyekszem, hogy meg is ragadjam, mert engem is megragadott a Krisztus Jézus. Testvéreim, én nem gondolom magamról, hogy már elértem, de egyet teszek; ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé, Isten mennyei elhívásának a Krisztus Jézusban adott jutalmáért.” (Filippi 3,12-14)

Pál az egész gyülekezetért imádkozik, hogy mindenki erősödjön és növekedjen a hitben, a szeretetben, a kegyelemben és gyümölcsöt teremjen. Azt szeretné, hogy az efézusi gyüle-

kezetben lévő korábban és újonnan megtért testvérei együtt növekedjenek az Úr iránti engedelmesség, az Ige olvasása, tanulmányozása, a gyülekezeti életben való aktív részvétel által. Tehát mit ért Pál a belső ember megerősödésén? Csak néhány dolgot szeretnék felsorolni. Például a hitben való szilárdságot, állhatatosságot. Egy képet használhatunk ennek kifejezésére. Ahogyan a fa meggyökerezik a földben, és abba kapaszkodik, és amikor jönnek a nagy szelek, a nagy viharok, nem dől ki. Így kellene nekünk is Krisztus szeretetében meggyökereznünk, mert így állhatunk meg az élet próbatételeiben. Minél inkább megismerjük a Szentháromság Istent az igén keresztül, annál közelebb kerülünk hozzá. Azt is jelenti a megerősödés, hogy Krisztus egyre inkább meglátszik az életünkön akkor is, amikor a kétségbeesés, félelem, bizonytalanság akarná uralni szívünket és gondolatainkat.

Piroska:

Kedves Testvérek! Az Ige azt tanítja, hogy a belső ember megerősítése nem áll hatalmunkban. Ennek a folyamatnak nem mi vagyunk a forrásai, hanem egyedül csakis az Atya, a Fiú és a Szentlélek Úristen. Hitünk növekedése, ahogyan annak kezdete is, és minden egyéb jó, egyedül a Szentlélektől jöhet.

Pál apostol azt írja, (1Korintus 3,6) hogy ő és Apollós munkálkodott, szolgált az ottani gyülekezetben, hirdették az igét. Olyanok voltak, mint a kertészek – az egyikük vetett, a másik öntözött. De mi a lényeg? Hogy a növekedést Isten adta! Emlékezzünk vissza, hogy a hitbeli induláskor mindannyiunknak voltak-vannak lelki testvérei, lelki vezetői. Isten az, aki elindított egyen-egyenként minket a hit útján. Ő az, aki újjászült bennünket Lelke által, és Ő az, aki megadja nekünk, hogy napról napra növekedhessünk Jézus Krisztusban.

Ne szünjünk meg hálát adni, imádkozni egymásért és magunkért is, Isten jótéteménye-ért, nem csak az év elején, hanem minden nap.

Reggel hálát adni az új napért, este pedig hálát adni a nap áldásaiért, ajándékaiért.

Nem a mi hitünket kell dicsőíteni, hogy az milyen erős, milyen jó, hogy én megálltam egy-egy helyzetben, és bizonysgot tudtam tenni, hanem milyen jó, hogy Isten Lelke megértette velem, és csodálatosan megadta, hogy mindezt megtehessem. Bátorságot és erőt ad, mikor számon kéri tőlem a bennem élő

reménységet a családtagjaim és mások. Milyen csodálatos, hogy Isten Lelke nap, mint nap megőriz. Egyedül Őneki jár dicsőség és tisztesség! Vegyünk példát az apostoltól, és imádkozzunk kitartóan egymásért, a gyülekezetért, a gyülekezet vezetőiért, a családjukért, a környezetünkért, a békéért, hazánk lelki ébredéséért! Ámen!

Piroska: Ének: „Csodálatos Felség, hadd dicsérlek Téged...”

Beszélgetés az igével kapcsolatban.

Tamás: Imaközösség és záró imádság

Piroska: Záró ének: „Egyszerűvé formálj belső, lelkiképpen...”

Tamás: Vigyük magunkkal az igei biztatást:

„Hatalmasan megerősödjék bennetek a belső ember az Ő Lelke által; hogy a Krisztus lakjék szívetekben a hit által, a szeretetben meggyökerezve és megalapozva” Ámen

Terdik Tamás, Terdik Tamásné Piroska

Bizonyágtétel

Kedves Testvérek, amikor megkértek a bizonyágtételre, öröm töltötte el a szívem, s nem haboztam egy pillanatra sem elvállalni. De ahogy a mondás is tartja: „minden kezdet nehéz”.

Végül arra gondoltam, tényleg az elejéről kell elkezdenem. Mit is jelent a bizonyágtétel?

A görög „*martúria*” szó jelentése: tanúvallomás, tanúságtétel, célja az igazság kiderítése.

Az igazságért való küzdelemben kulcsfontosságú szerepe, bizonyító ereje van.

„Úgy fényljk a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket. és dicsőítsék a ti mennyi Atyátokat.” Mt. 5, 16

Komoly feladat.

Hirtelen belém hasított a tény. Nagybőjt van, készülünk a húsvétra. Imaláncban és közös böjtben összekapcsolódva ajánlunk fel az Úrnak mindent, ami kedves nekünk.

Visszanézve életemre mindig húsvétkor történtek velem a legjelentősebb dolgok.

Véletlenek nincsenek, s ahogy egy kedves barátnőm is mondja: „A véletlen Isten mosolya.”

„Mert nem tehetjük, hogy ne mondjuk el azt, amit láttunk és hallottunk.” Ap.Csel. 4, 20

Tizenöt évesen húsvétkor rajzoltam meg életem első vérző Krisztus kézfejét a templomban imádkozva. Itt indultam meg a megtérés útján.

Húsvétkor mentem férjhez. Messzire, távol a szeretteimtől, Isten segítségében bízva.

Húsvétkor volt egymás után a „kicsi” két csontvelője. Ott megtörtem. Megtapasztaltam a saját tehetetlenségemet, határait. Válságba jutottam. Gyermekeim szenvedését látva hamar kezdtek ledőlni hitem bástyái. Anyu volt az origóm, fogta a kezem és imádkozott. Milyen csoda volt látni, hogy nem csak az unokáért, hanem értem is. A hitemért.

Ez hatalmas erőt adott nekem.

És húsvétkor lettem beteg.

Fiatal voltam, legalábbis életem erejében, amikor egyik napról a másikra kellett szembe néznie azzal, hogy valami nincs rendben velem. Napról-napra egyre gyengébb lettem, folyamatosan fogytam, kivizsgálásokra jártam, de senki nem tudott semmit mondani.

Aztán egyik délután mentő vitt be a kórházba. Nem tudom megmagyarázni, de éreztem, hogy haldoklom. Egy hétig tartottak bent, tanácstalanul ültek felettem az orvosok. Végül úgy döntöttek megműtenek. Próbálkoznak, ahogy ők mondták.

Megtörtént a műtét, de nem tudtunk meg semmi újat. Nagy gyulladás van a bensőmben, de nem tudjuk miért, mondták az orvosok.

Kérték hívjam Anyut. És Anyu jött, sietett hozzám. Ezer kilométert kellett megtennie, de másnap már nálam volt. Leültünk az orvosokkal, akik elmondták, hogy annyit tanácsolnak nekünk, menjünk haza, legyünk sokat együtt és készüljünk fel arra, hogy bármi lehetséges.

Anyu bólintott. Igen, válaszolta, Istennek bármi lehetséges.

„Én vagyok az Úr, a te gyógyítód” 2 Mózés 15:26
Hazavitt és itt kezdődött igazán a felépülésem. Lelki felépülés volt.

Mivel sokat feküdtem, volt időm gondolkodni. A hit, Isten, a Szentírás mindig is családunk középpontjában állt. Istentiszteletre jártunk, próbáltunk keresztyénekhez méltóan élni. Isten jelenléte folyamatos volt az életünkben. De olyan sokszor elfárad az ember. Szinte automatikusan jár templomba, automatikusan imádkozik.

Nekem is voltak bizonytalan pillanataim, hitben való elgyengüléseim, amikor nem tudtam igazi erővel bízni.

Visszagondolva, az is olyan időszak volt.

Nagyon gyenge voltam, fájdalommal gyötrődve teltek a napjaim.

A lábadozásom alatt sok barátom, rokonunk jött el hozzám, mind hívó. Meglátogattak, ül-

tek mellettem, beszélgettünk, és imádkoztunk. Erre világosan emlékszem.

Elmondták, esténként is értem imádkoznak. Hatalmas erő volt ez.

„Amikor gyöngye vagyok, akkor vagyok erős” 2Kor 12, 10

Visszaemlékszem Anyura. Mosott, főzött, gondoskodott rólam, rólunk és mindig ott volt az a töretlen bizalom az arcán. Sokat beszélt a hitről. Egyszerű és igaz szavak voltak ezek. Sokszor csak idézett a Bibliából. Tudom, ez is imádkozás volt.

Ennyi év távlatából kristálytisztá az egész.

Ami először csapásnak mutatkozott, az a kegyelem időszakává vált. Egyre közelebb kerültem általa Jézushoz, rájöttem, hogy ott van velem, neki ugyanúgy fáj, mint nekem. De körbe vesz szeretettel, gondoskodással, irgalommal.

„Engedtem Istennek, hogy benne legyen a szívemben. A többi az Ő titka.”

Lekció: I. Korintus 13: 1

Nem tudom a pontos idejét, de villámcsapásként hasított belém a kereszti képe. Rádöbentem a hatalmas szeretetre. Minden gyengeségem ellenére, érdemtelenül. Megkínózva, porba zuhanva, töviskoszorúval a fején, feltétel nélkül szeretett.

Lassan kezdtem jobban lenni. Évek múlva kaptam csak meg a diagnózist, hosszú út volt akkor már mögöttem.

Fájdalommal kikövezve, el-elgyengülve.

De a nehézségekben elég volt arra a sok évvel ezelőtti keresztre gondolnom, és valahogy mindig könnyebbé kezdett válni minden. Az én utam már ezzel a végtelen, felfoghatatlanul nagy húsvéti szeretettel van kikövezve.

„Abban nyilvánul meg Isten hozzánk való szeretete, hogy egyszülött Fiát küldte el Isten a világba, hogy éljünk általa. Ez a szeretet, és nem az, ahogy mi szeretjük Istent, hanem az, hogy ő szeretett minket, és elküldte a Fiát engesztelő áldozatul bűneinkért.” 1

János 4, 9-10

Paioncini Erika

Megmenekülésem története

Történetem a svájci Alpokba vezet, még pontosabban a Keleti-Alpok Wallisi részén elterülő részébe (Pennini-Alpok). Eredetét tekintve az eurázsiai és az afrikai tektonikus kőzetlemezek ütközésének köszönheti kialakulását. A teljes Alpok egy hegylánc, amelyet Európában a leghosszabb és nyolc országon át 1200 km hosszúságban húzódik végig. Köztük Svájcban is.

Alföldi lányként mágikusan vonzódok a hegyekhez. Nagy előszeretettel túráztam korábban hazai vidéken, később a Magas-Tátrában, ezt követően eljutottam Svájc több kantonjába. Ez év elején a legszebb hegyeket magába ölelő Wallisban töltöttem 3 hónapot, ahol már 4000 méter feletti magasságok fogadják a természetkedvelőket, síelőket.

Wallis vagy ahogy a franciák mondják Valais, Svájc délnyugati részén helyezkedik el. A Simplon – hágót leszámítva az egész kanton mély völgyeket vájva a Rhone és mellékfolyói szelik át. Északi részét a Berni- és a Vaudi-Alpok alkotják.

A Wallisi-Alpokban lelhetők fel az ország legmagasabb hegycsúcsai, például Dufourspitze (4634 m, Svájc legmagasabb csúcsa), Dom (4545 m, a legmagasabb, teljes egészében Svájc területén fekvő csúcs), Liskamm (4527 m), Weisshorn (4505 m), Täschhorn (4490 m), és a Matterhorn (4478 m). Ebben a kantonban találjuk az Alpok három legnagyobb gleccserét is, név szerint a(z) Aletsch-gleccsert, Gorner-gleccsert és a Fieschert-gleccsert.

Munkám révén kerültem ebbe az alpesi ország ezen csodálatos részébe. Szálláshelyet is 1860 méteres magasságban találtam, ahová gyalogosan egy kis lanovkával, vagy autóval veszélyes szakadékokkal szegélyezett szerpentinon haladva lehetett eljutni. Mivel albrétet itt az év vége felé nem lehet találni, nagy nehézségek árán tudtam lefoglalni a

faluban a legmagasabb szinten lévő több száz éves régi kis faházat, ahová a parkolótól meredek lépcsősor vezetett fel. A főbérletől megtudtam, hogy szállásom legelsőként, azaz 1743-ban épült a hegy tetején. A mestergerendán az évszám mellett fohász kéri Jézus Krisztus áldását a hajlék lakóira.

Egy január végi napon délben végeztem a munkahelyemen egy hegyek övezte kis völgyben, Fieschben. Elhatároztam, hogy gyalog megyek hazáig, Bellwald – Feriendorfig.

Élvezettel fogadtam a ma hajnalban lehullott hó látványát, a szikrázó napsütést és a kristálytisza levegőt. Korábban már megtettem ezt távolságot és a megtételére szánt időt többször lemértem. Jó időjárási körülmények között, csapadékmentes időszakban kb. Átlagosan két és fél óra alatt tettem meg az utat. Ma reggelre viszont a lehullott csapadék miatt több ponton lezárták az turista útvonalakat. Nem véletlenül. A hóval vastagon borított ösvények szélén óriási mélységek tátongtak.

Úgy számoltam, hogy déltől sötétedésig elég időm lesz, hogy kényelmesen hazajussak. Mikor elindultam, élveztem a szabadságot, a gyönyörű téli táj látványát. Örömet nyújtott a séta. Hamar elhagytam a lakott települést. Útközben utam egy közkedvelt Aletsch-felvonó mellett vezetett, ahol turisták kigyózó sora várakozott arra, hogy mihamarabb feljusson azokra a kiépített lesikló pályákhoz, ahová eddig hó hiányában nem mehetett fel.

Miután elhagytam a falut, s megfogyatkoztak a házak. Megtaláltam a kis hegyre vezető kanyargós ösvény kezdeti szakaszát. Az út elején az első néhány kilométert akadálytalanul tettem meg. A fekete, még sóval hintett aszfalt sötét színét lassan egyre egységes hólepedő váltotta fel. Egy sorompóval találtam szembe magam, melyen

felirat óvta a járókelőket attól, hogy tovább menjenek. Hosszasan szemlélve a ember és állatnyomokat fedeztem fel a hóban. Követni kezdtem a nyomokat magam is, fittyent hányva a korábban olvasott figyelmeztetésre.

Az egyik kanyarban megpihelve, letekintve a szemem előtt egyre zsugorodó völgyre, őzeket és szarvasokat pillantottam meg. Érdekes látványt nyújtott, ahogyan közel merészkedtek a szerpentinhez és nyalogatták az útra szórt sót, amit a helyi önkormányzat négy óránként a jegesedés megakadályozása érdekében szórt le. Majd egy apró nyúlra lettem figyelmes, fehér színével szinte eggyé olvadt a környezetével, fülének apró mozgása árulta el kilétét. Időnként egy – egy ragadozó madár rikkantása hasított át a csenden. Csodálatos érzés kerített hatalmába. Fölöttem a kék égbolt, szikrázóan fényes napgolyóval az égen, amely pazarul ontotta szerteséjjel fényét, s hagyta sugarait megcsillanni a fehér szőnyegen. Mintha gyémántporral szórták volna be felületét. A látvány elvarázsolt.

Közben arra lettem figyelmes, hogy a hótakaró egyre mélyebb a lábam alatt, lelassultak lépteim. Mivel jó időben többször is megjártam ezt hegyi szakaszt, emlékezetembe vésődött, milyen támpontokra kell figyelnem, melyek segítségével feljutok a hegyen lévő alig 340 lelket számláló kis faluba. Egy fahíd, egy sziklafal, melyen köteleket helyeztek el nagy vaskarikák kíséretében, egy kis tisztás egy jellegzetes formájú sziklatömbbel ezekre gondoltam, melyek támpontok lehetnek majd utam során. Határtalan önbizalmam és önfelelt vidámságom a sok szépség láttán hamarosan szerte foszlott és talákoztam valódi parányi és esendő önmagammal.

Egyre vastagabb lett a hótakaró bakancsom alatt, egyre nehezebben emeltem ki lábam a hórétég alól s tettem meg a következő lépést. A nyomok is eltűntek a szemem elől, melyeket eddig követtem. Az idő viszont gyorsan telt. Eljutottam egy olyan helyre, ahol már csak a vastag hórétég szinte eggyé vált az őt körül

ölelő óriási nagy hegyvonulatokkal. Egy általam eddig szokatlan világba és helyzetbe csöppentem. Eltűntek az ismerős helyek, amelyek segítségével tovább tudtam volna haladni a helyes irányba. Nem láttam a sziklafal felé vezető utat, fehér lepel alá került a kitaposott nyomvonal, a sziklafalon a köteleket tartó vaskarikára a szél porhivat fűjt, mintha porcukorral hintették volna be a felületét. A fahíd is láthatatlanná vált, fehérsége beleolvadt az őt körülvevő környezetbe.

Amitől féltem, bekövetkezett. Váratlanul, egyik pillanatról a másikra a Nap, mint távoli kis tüzes gömb lebukott a hegyek mögött, s a nagy fehérséget felváltotta a komor sötétség. Mindez hirtelen gyorsasággal játszódott le szemem előtt. A hangok felerősödtek. Távolból a nagy Aletsch-gleccser vízesés robaja hallatszott, a víz igyekezett utat törni magának a vastag jégpáncél alatt, s nagy erővel zúdult le óriási mélységekbe.

Az Aletsch-gleccserről korábbi úti leírásokban olvastam már, így tudomásom volt arról, hogy a svájci Alpok legmagasabb hegyei között húzódik, 23 km hosszú jégből álló útvonallal, amolyan szuper jégstárda, amelynek mentén megélnék a zergék, a kőszálibikák és mormoták, időnként bozontos szőrű fekete orrú juhok is feltűnnek a térségben a kíváncsi szemek előtt. Tudható még erről a gleccserről, hogy négy kisebb gleccserből áll, amelyek a Konkordiaplatzon folynak egybe. Az Aletsch-gleccser legmagasabb szintemelkedése 4160 m, legalacsonyabb magassága is 1650 méter. Az egész terület, ide számítva a többi gleccsert is, a Jungfrau-Aletsch Védett Terület része, melyet 2001-ben az UNESCO a Világörökség Területének nyilvánítottak. Most ezzel a hatalmas méretű gleccserrel néztem farkasszemet. Végzetes lett volna felé venni utamat.

A korábbi békés és nyugodt táj most más oldalát mutatta már, fenyegetővé, rideggé és ismeretlenné vált. Az Alpokban jártam, késő

délután, tájékozódási pontok nélkül. Telefonom lemerült, így GPS koordináták segítségére sem támaszkodhattam. Meg kellett állnom, hiszen teljesen elveszítettem a tájékozódási képességemet. A korábban észben tartott támpontjaim kámforra váltak. Egy gondolat foglalkoztatott, hogy mindenképpen el kell jutnom a lakhelyemre, még mielőtt kihülnék. Rám zuhant a felismerés, mennyire könnyedén mértem fel a lehetőségeimet és képességeimet. Igen, egy ideig könnyű, a fény vezet, biztonságot nyújt, a vizuális információk, mint hűsleges serpák vezettek a cél felé. De így, a hólepte vidéken a sötétben teljesen kiszolgáltatottá váltam. Foglya lettem az időnek, a sötétségnek, az egyre inkább hűlő levegőnek. Fáradtságom is komoly veszélyforrást jelentett. Kimerülten az ember előbb – utóbb könnyen feladja és valahol álmra hajthatja fejét.

A januári kegyetlen hidegben hótól vizes lábszáram, éjszakai időzésre alkalmatlan kabátom nem képes reggelig védelmet nyújtani. Az éhségtől és szomjúságtól nem tartottam, leginkább a kihűléstől féltem. S mindezt felelőtlen magaviseletemnek köszönhettem. Eszembe jutottak régen olvasott újsághírek, amelyek arról tudósítottak, hogy voltak, akik télen eltűntek a Mátrában. Kihült tetemükre csak később, hosszas keresés után találtak rá. Most a Mátránál jóval hatalmasabb hegyek között időztem. Megfogalmazódott bennem, hogy akár velem is megtörténhet mindez, hogy egy újságban szereplője lehessen egy ilyen történésnek, hiszen minden külső feltétel adott, hogy akár ez is megtörténjen velem.

Teljesen tanácstalanná váltam, nem tudtam, mitévő legyek. Lekuporodtam egy fa tövébe, s hagytam, hogy a körülöttem lévő csend és nyugalom átjárjon. Lassan lélegeztem, s közben az égen tündöklő csillagokat fedeztem fel. Mint egy sűrűn szőtt mécsesekből álló szőnyeg, csodálatosan ragyogtak fölöttem a csillagok a mélykék égbolton. De látványuk cseppet sem vigasztalt.

Elindultam egy taláalomra kiválasztott irányba. A hegy oldalában hamarosan egy faházat fedeztem fel. Az ablakból tompa fény szűrődött ki az a sötét tájra. Közelebb mentem a zsalugáteréhez, de csak egy foszforeszkáló gömböt pillantottam meg a szoba középső részén, az asztalon. A ház mély síri csendben várakozott a következő nyárra, amikor gazdája majd ismét megcsörgeti a zárban a kulcsot. Csalódottan vettem tudomásul, hogy ennek a háznak az ajtaját nem fogja kinyitni senki, hogy egy éjjelre menedéket nyújtson a számomra. Csordogáló patak hangjára lettem figyelmes, majd kiábrázolódt a sejtelmes sötétségben egy fahíd körvonala is. Ez egy nyári szép napon nagyon idillikus képet festhetett, itt viszont veszedelmet jelentett a számomra, hiszen nem tudhattam, milyen mély a víz a jég alatt. Vissza kellett fordulnom, vissza kell mennem ahhoz a ponthoz, ahonnan nem is olyan régen tanácstalannul kerestem az irányt. Egy jó félórányi gyalogolás után sikerült ismét megtalálnom a helyet.

A nagy csendben visszhangoztak gondolataim. Például az a felismerés, amelyet régen olvastam valahol, hogy amikor már a helyzetünk teljesen kilátástalannak tűnik, s semmi eszköz nem áll rendelkezésünkre szorult helyzetünkben, segítségül hívhatjuk Istent. Teljesen kilátástalan helyzetem imádkozásra készítetett. Nem volt már más eszköz a kezemben, égi segítség nélkül bizonyosan elveszem.

Istenhez kiáltottam. Gyermeki egyszerűséggel szóltam Istenhez, miután bocsánatot kértem Tőle meggondolatlan lépésemért. Gögömért és önhittségemért. Elismertem mindenhatóságát, jelenvalóságát és azt, hogy Ő mindent lát, hall érzékel és megsegíti azokat, akik Hozzá kiáltanak. Ebben egészen bizonyos voltam. Azzal is tisztában voltam, hogy felelőtlen magatartásom miatt nem kötelessége segíteni rajtam. De olyan Istennek ismertem meg eddig őt, aki imádságot meghallgató Valaki. Egy régen hallott zsoltár szavai jutottak hirtelen eszembe: „Szemeimet a hegyekre emelem,

onnan jön a segítségem, az én segítségem az Úrtól van, aki teremtette az eget és földet.” A fahíd, kötél, vaskarika és kötőmb helyett ezek az igeversek lettek most a sötétségben és kilátástalanságban útmutatóim.

Elöttem hegyek. Fölötte az Isten. Szorult helyzetem nyilvánvaló. Hozzá kiáltottam és vártam... Percekig. Körül ölelt a csend. Átölelt a sötétség. Mély békesség áradt szét a lelkemben. Nem féltem. A külső körülmények egy varázsszóra eltörpültek a fölöttem uralkodó Isten megtapasztalása mellett. Teljesen biztos voltam benne már, hogy Isten kivezet szorult helyzetemből. Éreztem, hogy imámat meghallgatták.

Egy dolgom volt: csendben maradni és várni. Várni arra a pillanatra, amely elindít. Nem kellett sokáig várakoznom. Erős késztetést éreztem, hogy induljak el egy bizonyos irányba. Nem tudtam volna megindokolni, miért nem másfelé, de éreztem, az irány tūpontos. Ahogy meneteltem lassan a hóban felfelé pillantottam. A szél meglengette hatalmas fenyők csúcságait, s mint óriások, hajladozni kezdtek előttem. A látvány

lebilincselte és csak abba az irányba szegeztem a tekintetemet. Közben haladtam. Majd megjelent egy fénysugár. Beazonosítottam. Csak is a szerpentin szélén álló lámpaoszlopról lehet szó. Akkor viszont már egy település fogad. Megindultam a fény felé. A havon fénycsíkot vetett a lámpafény, és mutatta a helyes irányt. Az a sziklafal, amelyhez érkeztem, már nem tűnt akadálnak. Máig sem tudom, hogyan, de nagy erővel, kis bokrok ágaiba kapaszkodva lassan, vontatottan, időnként megcsúszva és megroskadva, de feljutottam. Egy parkolóhoz értem. Átellenben egy kis kivilágított kápolna. Karácsonyról meghagyták a fényfüzért a falain. Ragyogott a sötétben. Első utam odavezetett és a kis fakápolnában, ahol néhány mécses pislákol csupán, megköszöntem a Teremtőnek, hogy nem indultam el teljesen rossz irányba a több ezer méter magas hegyek között.

Az itteni helység már ismerős volt a számomra, mert csak néhány kilométert kellett megtennem felfelé a szállásig. S közben szívem a következő ütemre vert: Soli Deo gloria! Egyedül Istené a dicsőség!

Baranyainé Kassiár Márta

Áldás Békesség Régi és Új Testvéreim!

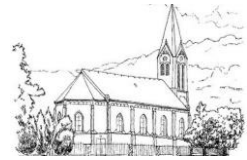
Újra megkért Bába Karcsi testvérem, hogy írjak az újságban. Szívesen írok. Örvendek, mert annyi új testvért látok az Atyai Házban. Én több helyen vagyok IMACSOPORTBAN.

Ima és böjtlánc; Imacsoport; Ima 24; Ima Magyarországért; Naponta imádkozók csoportja

Kérlek benneteket testvéreim, hogy ti is szorgalmasok legyetek az imádkozásban. „*Szüntelen imádkozzatok!*” Ezzel az igével biztatom az új testvéreket. Tudom a régi testvérek szorgalmasok. Róma 12,1 - 2. Efézus 6, 14. Bocsánat testvérek, amit írok nektek: nem ÉRZEM a hátrátételt itt Magyarországon! Magyaroknak érzem magamat, itt tudok magyarul beszélni, nem szól rám miatta senki, mint Romániában, amikor még ott éltünk.

Vajon tudjátok testvéreim: *Ki Jézus?* Olvassátok el: János 9, 16 – 39; 1 János 5, 20; Apcsel. 10, 38. Szolgálatról: Efézus 6,1 - 7

Testvéretek, aki nem tud elmenni, az Atyai Házba, sérültségem miatt
TESTVÉR SZERETETTEL: László Emese Csilla

Presbiter vagyok

Tavaly novemberben új csapatra bíztuk egyházközségünk lelki életének, anyagi javainak gondozását. Vannak köztük olyanok, akik már az előző ciklusban is a presbitérium (elöljáróság) tagjai voltak, és választottunk közülük új szolgatársakat is. A 6 évre szóló küldetés beteljesítését januárban kezdték meg. Most induló rovatsorozatunkban egy-egy presbitert ismerhetünk meg kicsit jobban újságunk hasábján. Jelen számunkban Bihari Károly és Cser Gáborné testvéreink bemutatkozását olvashatjuk.

- *Megtennéd, hogy bemutatkozol, talán vannak olyan olvasóink, akik kevésbé ismernek:*

Bihari Károly Ádám a becsületes nevem, de lehet egyszer sikerül visszavenni a szocialista időkben kényszerűen magyarosított Braunsteiner családnevünket és akkor már úgy szeretném tovább élni az életem. Nem a hangzás miatt, hanem mert ez az eredeti és nem önként dalolva változtatta meg édesapám annak idején hanem, mert ezt „várták” tőle. És szerintem fontos hogy családi örökségeinkkel az utódok is törődjenek.

Zebegényben születtem, túl sok évvel ezelőtt. Nagymaroson töltöttem gyerekkorom emlékezetes részét, de Vácon nevelkedtem majd 16 éves koromig. Végül Nagykovácsiba költöztünk édesapám induló vállalkozása miatt így onnan házasodtam be a rákoscsabai gyülekezetbe. És bár néhány évig itt a XVII. kerületben is laktunk végül a X. kerületbe horgonyoztunk le - úgy tűnik véglegesen.

- *Bemutatnád kicsit a családot, velük a gyülekezet melyik csoportjában találkozhatunk?*

Feleségem Tarnai Szilvia már ide a gyülekezetbe született. Itt nőtt fel és vált teljes lényével gyülekezeti taggá. Itt konfirmált, volt ifis, majd fiatal felnőtt és ifi csoportvezető, amit a mai napig is nagy lelkesedéssel végez. Vasárnapi iskolában is tanított egy darabig. Mint pedagógus (logopédus) nagy érzékenységgel tud kiskorú gyerekekkel foglalkozni, ami örömet is szerez neki. 3 gyermekáldásban részesültünk.

Benjámín fiam most már velem együtt presbiter, de szép csendben vált fontos szereplőjévé egyes gyülekezeti táboroknak, társalgónak, báloknak, kirándulásoknak. Végül is építészmérnök lett belőle ez év elején. Értelmes jól szituált fiatalember, akire szülei méltán büszkék lehetnek.

Blanka lányunk lassan már felnőtt önálló életet él, de igyekszik korrektül elvégezni egyetemi tanulmányait. Őt egészen kis korában beszippantotta a lósport. Megingathatatlanul menetel azóta is, akár az országos bajnoki címen is túl. Ifi alkalmon még néha részt tud venni és nagyobb gyülekezeti rendezvényen is szívesen helyt áll.

Csenge lányunk a 13 éves kiskamaszos korát éli. Már nem lehet mindig mindenhová magunkkal vinni. Van saját véleménye, ízlése, döntése. De, szerintem jó fej és okos, már néha olyan bölcs hogy magam is meglepődöm, de mindent meg lehet vele beszélni és szeretetkapcsolatban együtt élni. Ha olyan a kedve, húzódozik gyülekezeti programokba jönni, de ha jelen van, mindig felülírja önmaga döntését és kár lett volna kihagyni.

Apósommal, Tarnai Sándorral élünk együtt. Cserkészcsapat örökös tagja, igen régóta parancsnoka. Sok évig presbiter és megszámálhatatlan éve gyülekezeti tag. 91 évesen sok mindent látott már a környéken.

- *Civilben mivel foglalkozol?*

Bár képesített vendéglátónak indult felnőtt életem, ám viszonylag hamar az asztalos ipar és a kivitelezés fele fordult. 30 éve asztalosipari vállalkozásom van, de az elmúlt több mint 10 évben építőipari tevékenységben

is megerősödünk, olyannyira, hogy a Braunsteiner Építész Kft.-ben már fiammal önálló tevékenységként gyakoroljuk nap, mint nap, miközben egyedi asztalos tevékenységünk is minden gazdasági nehézséget túlélve menetel, újabb és újabb szép projektek megvalósításában. Sok-sok lakásfelújításon, komplett épület építésen, teljes berendezésen vagyunk már túl. Igyekszünk megrendelőink vágyait megvalósítani a fizika lehetőségein belül. Szeretünk szakmailag fejlődni, megújulni, gyarapodni. Szívesen tanulunk meg, építünk be a mindennapokba korszerű kivitelezési technológiákat. Azt gondolom, hogy jó szakemberekre, akikbe érdemes bizalmat helyezni mindig, minden időben szükség lesz. Erre „tanítom” munkatársainkat is.

Civil életemhez tartozik, hogy nagy örömeimre olyan helyen lakunk, ahol falusias környezetben élhetünk a Rákos pataktól talán 300 méterre. Ennek köszönhetően nyáron van időszak, amikor a szúnyogokkal nehezen találjuk a harmonikus együttélés lehetőségét, viszont kedvem szerint tarthatok házillatokat, bio kertészkedhetek. Sok éve szárnyas húst már sosem kell vennünk, legyen az csirke, kacska, liba, pulyka, gyöngyös, de még páva és fácán is előfordul néha. Tojás pedig időnként számolatlanul áll rendelkezésünkre. A nyúl húsról is sikerült az egész családot rászoktatni. Persze ehhez jókat kell főzni, amit minden hétvégén szívesen meg is teszek.

- *Mióta vagy a Rákoscabai gyülekezet tagja, hogyan kerültél ide?*

Lehet, kellene tudnom erre a választ, de sosem foglalkoztatott, hogy keressem vagy számolgassam a napokat, éveket. Dátumokban sosem voltam jó. Szépen lassan kerültem a vérkeringésbe. Azt a pillanatot, helyzetet viszont tudom, hogy mikortól kezdtem magaménak érezni a gyülekezetet. Egyszer mentem kifelé az udvarról és megláttam más szemetét a lábam előtt. Lehajoltam, felvettem, kidobtam. Ám ott megváltozott valami

bennem. Ez már nem egy hely volt számomra, ahol rendszeresen megjelenek. Olyan lett bennem az érzés, mintha otthon lennék. Mert ugye otthon se lépek át más szemetén. No, ez maradt meg bennem és tart a mai napig is.

Az idekerülésem szerelmes szívemnek oka és következménye. Persze jobban hangzana, ha azt írnám, hogy az Úr ide vezetett, de ez mindenre igaz most már az életemben. Akkor viszont még nem így éreztem a lelkem. Nagykovácsiból ide az Aranykút u.-ba udvaroltam és voltam annyira elkötelezett, ragaszkodó, hogy szívesen elkísértem Szilviámat vasárnapi Istentiszteletre is. Még ifi táborban is váratlan látogatást tettem, azután a házaspári alkalmakon keresztül (bár még jegyesek sem voltunk) valahogy kapcsolatok, kötődések alakultak és a mindennapi életünkbe vált a gyülekezeti élet. Végül egyszer csak a presbiterek között ültem minden hónapban. Persze addigra már ifi vezetők voltunk, táboroztattunk, szolgáltunk.

- *Mit jelent számodra presbiternek lenni?*

Szerintem olyan, mint családot vezetni. Közös döntések mentén a közösség érdekét munkálni. Nem lehet és nem is szabad minden egyén „érdekét” figyelembe venni, de a nagyobb csoport érdek meglátása fontos feladat, amihez sok bölcsességre van szükség. A presbiterség nálam egyenlő a jó pásztor képével. Bár már tudom, hogy nem én vagyok a jó pásztor, de törekedni a jóra azért még van lehetőségünk.

- *Mi az a terület a gyülekezet életében, amit különösen a szíveden viselsz, amiért most megbízatásod idején nagyobb tüzzel fogsz szolgálni?*

Sok évvel ezelőtt 3 éven át szerveztünk, tartottunk felnőtt alkalmakat (Kapcsolat építő). 2 évben Szülők Szombatja sorozatot sikerült megvalósítani. Úgy láttuk (feleségemmel) hogy ezek hiányt betöltő programok voltak. Széles korosztályt (18-80 évesig) megszólító tartalmakkal sok jó közösségi alkalom

született. Hasonlóban szeretném a jövőben is megtalálni a helyemet, miközben az intézmények fenntartása, fiatalok hitre vezetése is fontos marad számomra a hátra lévő életemben.

- *Mit tartasz közösségünk legnagyobb értékének és szerinted mi az, amiben van még hová fejlődnünk?*

Talán az összefogás erejét. De azért lássuk be, Isten nélkül nagyon nem így nézne ki gyülekezetünk, mert sok ember sok önkényes akaratérvényesítését tapasztaltam már meg, ami végül is kudarcba fulladt. És ha a „KEGYELEM” nem lenne mindennapos a gyülekezetünkben, gyakran elég nagy bajban lennénk.

Fejlődnünk emberi kapcsolatainkban kellene, aminek előfeltétele Istennel való kapcsolatunk fejlődése. Talán lenyomata is az előbbi az utóbbinak. Istennel való személyes közösségünk formál minket alkalmassá arra,

hogy embertársainkkal is magas színvonalú kapcsolatokat építsünk, fenntartsunk. És ebben a „kapcsolat rendszerben” jó dolgok születnek majd!

- *Megosztanád velünk kedvenc igeszakaszod vagy azt, amelyik jelenleg leginkább foglalkoztat? Mit jelent ez számodra a mindennapi életben?*

Nem baj, ha nincs kedvenc igeszakaszom? Én örülök, ha a Szentlélek képessé tesz a Bibliából idézni. Örülök, ha szituációhoz példát hoz fel a gondolataimban az olvasott sorokból.

Jézus szavain szoktam nagyon meglepődni, hogy mennyire egyértelműen beszélt és hogy lehet az, hogy a világ egy másik része nem érti, vagy nem is akarja elfogadni, amiket mondott. Pedig mindent tutira, egyszerűen, érthetően megmondott.

- *Szolgálatodhoz Isten vezetését és áldását kívánjuk!*

Presbiter vagyok

- *Megtennéd, hogy bemutatkozol, talán vannak olyan olvasóink, akik kevésbé ismernek:*

Cser Gáborné Erzszi vagyok. Férjem halála után, 9 éve aktívan csatlakoztam a gyülekezethez, részt veszek a gyülekezeti szeretetvendégségek szervezésében, konyhai szolgálatban, takarításban. Öt éve vezetem a Nagymama kört.

- *Bemutatnád kicsit a családot, velük a gyülekezet melyik csoportjában találkozhatunk?*

Két gyerekem van fiam Gábor, lányom Kriszti, menyem Krisztina, három unokám Boglárka, Katalin ők lányom gyermekei, Botond fiam gyermeke. Kriszti lányom aktív tagja a gyülekezetnek a Filia alkalmában vesz részt, pénztári szolgálatot végez, az én

szolgálataimban is segít. A Jókai iskolánk Iskolatitkáraként aktívan részt gyülekezeti rendezvényeik szervezésében.

- *Civilben mivel foglalkozol?*

Nyugdíjas vagyok.

- *Mióta vagy a Rákoscabai gyülekezet tagja, hogyan kerültél ide?*

1973-ban férjhez mentem, így kerültem Rákoscaba Újtelepre, férjem családja által csatlakoztam a gyülekezethez.

- *Mit jelent számodra presbiternek lenni?*

A presbiteriség nekem Krisztus szolgálatát jelenti, gyülekezetem érdekében.

- *Mi az a terület a gyülekezet életében, amit különösen a szíveden viselsz,*

*amiért most megbízatásod idején
nagyobb tűzzel fogsz szolgálni?*

Gyülekezetünk környezetének tisztasága, amit szívemen viselek, szeretnék több testvért hívni erre a szolgálatra, hogy heti rendszerességgel együtt vegyünk részt a tisztaság fenntartásában.

- *Mit tartasz közösségünk legnagyobb értékének és szerinted mi az, amiben van még hová fejlődnünk?*

A legnagyobb erénye gyülekezetünknek, hogy minden korosztálynak lehetőséget ad az együttlétre heti rendszerességgel. Fontos lenne, hogy a fiatal korosztály száma növekedjen a heti alkalmakon. Nagyon jó hogy gyerekek számára nyári tábor szerveznek a gyülekezet területén. Értéknek

Szolgálatodhoz Isten vezetését és áldását kívánjuk!

tartom, hogy iskolánk minden hónapban egy vasárnap gyülekezeti alkalmat tart, így tudnak csatlakozni hozzánk szülők és gyermekek. Nekem a Nagymama kör nagyon sokat ad az életemhez, egy igazi szeretet közösség, egymás terhet hordozzuk, lehetőség van kapcsolatok építésére, amire nagy szükség van idős korban.

- *Megosztanád velünk kedvenc igeszakaszod vagy azt, amelyik jelenleg leginkább foglalkoztat? Mit jelent ez számodra a mindennapi életben?*

„Mindenre van erőm a Krisztusban, akí megerősít engem.” Fil. 4,13

Életem nehéz időszakában, akár testi vagy lelki teher van rajtam nekem mindig erőt ad ez az ige.

Füle Lajos

Presbiterek

Kinek a lelke vágyik a fényre,
kinek kenyerere az Úr Igéje,
és kenyeréből másnak is szel,
az presbiter.

Kinek van szeme a más bajára,
kinek van füle a más jajára,
a tennivalóit így méri fel,
az presbiter.

Ki másnak vermét sohasem ássa,
aki keresztjét nem teszi másra,
a mások terhet így veszi fel,
az presbiter.

Kinek a templom kegyelem háza,
otthon van benne maga, családjá,
bár mindenütt az Úrra figyel,
az presbiter.

Aki hitét örömmel megvallja,
mind presbiter, bár nem az a rangja,
de kedves élet Isten előtt:
megáldja és megszenteli őt.

Hivatali – bejelentési, egyeztetési idő:

Hétfőn és csütörtökön 16.30-17.30 óra között,
illetve előzetes megbeszélés szerint.

(Kiemelten: lelkipozíciói beszélgetések,
esküvők, keresztelek, látogatások, temetések
kapcsán.)

A Gyülekezet elérhetőségei:

cím: 1171 Bp. Rákoscsaba u. 2.

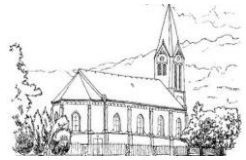
telefon: 257-73-56

email: budapest-rakoscsaba@reformatus.hu

honlap: www.rakoscsabairef.hu

istentiszteletek közvetítése:

www.youtube.com/c/rakoscsabairef

"Én vagyok a feltámadás és az élet,
aki hisz énbenem, ha meghal is, él."

Jn11,25

Húsvéti istentiszteleti rend:

Március 29. Nagypéntek
10.00 Úrvacsorás istentisztelet

Március 31. Húsvétvasárnap
05.00 Hajnali harangszó

Március 31. Húsvétvasárnap
10.00 Ünnepi úrvacsorás istentisztelet

Április 1. Húsvéthétfő
10.00 Ünnepi úrvacsorás istentisztelet

Mindenkit szeretettel hívunk és várunk
alkalmainkra!

Áldott Húsvéti Ünnepeket kíván a
Rákoscsabai Református Egyházközség

Kiemelt alkalmaink:

Április 19-20

Férfi csendeshétvége Piliscsabán;
Jelentkezni Lajos Tibor testvérünknel lehet

Április 28. **Gvülekezeti nap**

Május 5. **Anvák napi istentisztelet**
hittanosok műsorával;

Május 9. 18.00 **istentisztelet**

Krisztus mennybemenetelének ünnepe

Május 12. 10.00 **Konfirmáció**

Felelősség vállalás

„Júdás tehát maga mellé vette a katonai csapatot, a főpapoktól és a farizeusoktól küldött templomi szolgákat, és odament fáklyákkal, lámpásokkal és fegyverekkel. Mivel pedig tudta Jézus mindazt, ami reá vár, előlépett, és így szólt hozzájuk: „Kit kerestek?” Azok pedig így feleltek: „A názáreti Jézust.” „Én vagyok” - mondta Jézus. Ott állt velük Júdás is, aki elárulta őt.” Jn. 18.3-5

Kedves Testvérek! Jézus elindult azon az úton, ami valamilyen formában mindannyiunk életében ott van, vagy ott lehet. Felelősséget vállalni azokért, akik felé szolgálunk. Felelősséget vállal Jézus ártatlanul azokért, akik rábízattak. Nekem ilyenkor a harc jut eszembe először, bizonyítsam az igazamat. Rámutassak az igazságtalanságra. Mint Péter, kardot rántva megvédek a rám bízottakat. Biztosan, ennek is meg van a helye, és ideje.

Azonban gyakoribb az a hétköznapi történet, ami szintén előfordulhat bárkivel. Ez a történet egy fiatal emberről és a húgáról szól, akik sokszor gyerekesen viselkedtek, civakodtak, megszorítva idős édesanyjukat. A lány úgy érezte, hogy kevesebbet kap édesanyjuktól, mint a bátyja. Minden alkalommal mérlegre tette, amit édesanyjuk a szeretett családtagoknak szinte önfeláldozó módon adott. Sajnos, irigység lett a lányban. És nem nagyon látszott jó megoldás, csak a reménység, hogy egyszer az elégedettség lehet ott a szívekben, és nem feltétlenül a vélt igazság bebizonyításával, megharcolásával, hanem felelősséggel a kapcsolatért, a másikért. Az igazamról való lemondás győzelméért, szelídségéért.

Felelősséggel egymásért, családunkért, felebarátainkért.

„Erre Jézus így szólt Péterhez: „Tedd hüvelyébe a kardodat! Vajon nem kell kijinnom azt a poharat, amelyet az Atya adott nekem?” Jn. 18.11

Kele Károly